ja hind terwetes rublades tähtedega üles tähendatud olema. Pakkisid, mille hind üle 5000 rubla kannab, ei wõeta posti peal mitte wastu.

Rahakirjade eest, mille juures „Денежное на ..... руб." adressi peale tuleb kirjutada, maksetakse: a) kaaluraha: 7 kop. loodi pealt omamaal ja 10 kop. loodi pealt wäljamaale, b) kinnitamise raha: kuni 600 rublani ½ kop. rubla pealt; 600—1600 rublani ¼ kop. rubla pealt ja weel 1 rbl. 50 kop. lisamaksu; üle 1600 rbl. ⅛ kop. rubla pealt ja weel 3 rbl. 50 kop. lisamaksu. Peale selle on weel 7 kop. omamaa- ja 10 kop. wäljamaa kirja kinnitamise eest maksta.

Waikraha wõib kirja sees saata kuni 9¾ kop., hõberaha kuni 4 hõberubla ja 95 kop., ja kuldraha kunni 30 rubla; raha peab aga nõnda paberi sisse pandud olema, et ta liikuda ei anna. Kadumaminemise korral maksab kroonu kwitungi ettenäitamise peale täie summa wälja.

Telegrammid. Telegrahwi sõnumite maks on kahesugune: a) põhjustaks, b) maks iga sõna eest. Põhjustaks terwei Wenemaal on 15 kop. Maks iga üksiku sõna eest on 1) linnades 1 kop. 2) igasse Europa-Wenemaa kohta, Soomemaale ja Kaukasiasse 5 kop. 3) Asia-Wenemaale 10 kop.

Stempelmargid. 80-ne kopikaline stempelmark tuleb panna: wolikirjade, sündimise-, ristimise-, laulatuse- ja surnutähtede peale, siis ka palwe- ja kaebtuskirjade peale igasse kohtusse. Wastuse tarwis tuleb weel teine mark à 80 kop. palwekirjale juurde panna.

Kwitungide peale, mis üle 5 rbl. lähewad, on 5 kopikaline stempelmark panna, millest kwiteerija oma nime läbi kirjutab

Poole tee peal.

„Kas oleme siis walmis?" „Walmis — sul on õigus! Walmis nälja minema — nagu näralud! Jumal näeb seda."

„Mitte nõnda, Priido, mitte nõnda! Ära tee oma elu raskemaks kui ta juba on. Wiha ei tee mitte, mis armas on Jumala meelest. Tule ja waata ommetegi" — sellega awas noor naine, kelle näo peal juba mure kortsud oliwad näha, kambri ukse ja näitas woodi poole, milles kats last rahuliselt magas — kui meie ka waeselt ja paljalt siit lahkume, oleme ommeti oma lastega terwed. Hoiaks Jumal meile ommeti seda õnne alati!"

„Sina oled kole wiisakas, Justine. Terwed, jah, terwed kerjajad" — talupoeg naeris metsikult ja teotawalt ja wahtis mõruda näoga tuba mööda ümber. Oli see ju madal, suur talutuba; lagi ja seinad tunnistasiwad, et siin mitu põlwe oli elatud ja tööd tehtud. Tühjaks läinud seinad ja suur ahi potikiwidest ei awaldanud mitte kõige paremat mõju waataja peale. Paar lagunud tooli ja paar potti ja kausi oli weel toas näha. Kuu paistis aknast sisse. Ühe akna peal seisis poolkuiwanud roos ja see tegi toa weel rõõmuwaesemaks.

Majakraam oli, peale woodite kambris, juba kõik küünis redelwankri peale pakitud. Weel paar tundi, ja Priido Eppler pidi naese lastega majast ja õuest lahkuma, õuest, mis mälestawast saadik tema esiwanemate oma oli olnud. Kurwad, rasked tunnid oliwad need wiimsed tunnid wanas kodus!

„Tule, Priido, — katsume ka natukene magada. Ega enne kella kolme meie jo minema ei saa, ja nüüd on alles kell kümme." Nõnda räägis naene tasaselt.

Katsu sina, Justine, magada, mina küll ei saa, seda ma tean. Minul ei ole seda ka tarwisgi. Mine sina, waene naene, oled jo wiimsed päewad kangeste ennast wäsitanud, ja kui wäga weel, mine — ja head ööd!" Nende sõnade juures hakkas mees waljuste nutma, ja see tähendab enam kui naise pisarad.

„Priido, mo waene mees." Justina pani oma käe temale ümber kaela ja tõmbas tema pea oma külge — „Priido, ära kurda, mõtle ikka, et meil õnnetuses weel üks troost on — meie oleme süüta." — Siis kargas mees üles, kiskus enese äkiselt ja wihaga omast truuist naesest lahti ja hüüdis sügawa healega: „Süüta, ja, seda meie oleme, meie oleme kõik teinud, mis meie jõuus oli. Süüalune on see seal ülewal" — hirmus wiha sätendas tema palgest „see koer seal, kes mind oma wale sõpruse sisse mässis, mulle waesele ikka jälle laenas, mind hakust saadik suurte summadega aitas, ikka juure lisades: Teen jo seda heameelega — kui naabrid teine teist ei aitaks, noh, see oleks kena tükk! Ja mina uskusin teda omas rumaluses, oh Jumal, — kunni — kunni see liig hilja oli, kunni ta nõõri mulle kui waesele metsloomale kaela wiskas, kunni kõik mo pärandus tema kätte langes! Selle peale läis tigeda meel juba algusest saadik, oh sa tige kawal, ja nüüd, nüüd olen ma nii kaugele jõudnud. Kõik, kõik tema päralt! Maja, õuu, nurmed, aasad — tema oma, kõik tema päralt, ja minu osa — sandikott! Aga —" ähwardades tõstis Priido Eppler käe üles ja näitas rusikaga naabri maja poole — „aga seda ma sulle ei kingi, sa tige loom! Päew tuleb, eht ka öö, millal sina Priido Eppleri peale pead mõtlema, keda sina kodunt wälja ajasid, ma wannun ja tõotan seda kõige selle juures, mis mulle püha on, oma isa nime juures ja —"

„Pea kinni, Priido, pea kinni" — palus Justina, „ära tee nii hirmust pattu ja ära lase kättemaksmise mõ-